

عموماً انسان‌های مؤمن در حین گناه، نظر به رحمت الهی دارند

شماره پرسش: ۱۷۳۶۵

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۵/۶/۳۱ ۲۱:۵۲:۱۰

متن پرسش

سلام علیکم: با توجه به مساله حب که در روایات تاکید شده و فرمودند دین جز محبت نیست چند سوال در مورد حب داشتم، همانطور که فرمودید کسی که گناه می کند لحظه گناه یاد خدا نیست ولی آیا می شود گفت هنگام گناه هیچ محبتی به خدا ندارد و محبتش کلا از خدا منقطع شده است؟ فرض کنیم مومن می داند تا دیر وقت برای امام حسین (ع) سینه بزند نماز صبحش قضا می شود، یا ممکن است مومنی بخاطر حب به مومنی مثلاً رهبری به مخالف رهبری اهانت کند. آیا در آن لحظات مومن حب به اهل البیت و مومن نداشته است؟ ۲. در آن مواردی که در سوال قبل مثال زدیم آیا می شود گفت محبت به خدا و اهل البیت یا مومن مقدمه گناه شده است؟ و آیا چنین قیاسی درست و عاقلانه است؟ سپاسگزارم به دو سوال پاسخ می فرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- عموماً انسان‌های مؤمن در حین گناه، نظر به رحمت الهی دارند. لذا نمی‌توان گفت در حین گناه به‌کلی از محبت به حق خالی‌اند. حتی آن وقتی که به مؤمنی توهین می‌کنند از محبت به حق خالی نیستند. آری! اگر نور محبت به حق شدید بود، بهتر خود را کنترل می‌کردند ۲- با توجه به جوابی که در قسمت اول داده شد، پس نمی‌توان گفت محبت مقدمه‌ی گناه است بلکه امید به رحمت الهی منجر می‌شود که انسان‌ها تصور کنند حضرت حق به آن‌ها سخت نمی‌گیرد. در حالی‌که غافل می‌شوند که گناه ریزش رحمت و فیض خدا را از انسان می‌گیرد. چنان‌چه قرآن در مورد حضرت یونس «علیه‌السلام» می‌فرماید: «فَطَنَّ ان لَن نَقْدِرَ عَلَیْهِ» گمان می‌کرد به جهت کاری که کرده است، خداوند به او سخت نمی‌گیرد. موفق باشید